

===== Son Cemaat Meselesi =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Author: Emin Reşah .. :Date: 12548

Gecenin bir vakti, uyku tutmayışını kafeinsiz söylediğim kahvenin baristanın sağırlığına gelmesine bağladım. Bari iki kelam edelim.

Bu son kavga, şahsım için bir *dersane* kavgası değil. Onun ne olacağı o kadar da önemli değil. Dersane denen zırlıtı, kendisine hazırladığına göre en fazla üniversite kadar değerli olabilir. Üniversitelerin de ne halde olduğunu aşağı yukarı biliyorum. Eğitim sisteminin geneli de, *öğrenciler sokakta gezmesin de bari bir şeyler yapıyorlarmış gibi yapsın* ilkesiyle işlediği için, ha dersaneli olmuş, ha dersanesiz olmuş çok mühim değil.

İnsanlar pek çok adete *diğerleri yapıyor* diye katlanır. Herkes dükkanının camını siliyor diye siler mesela, herkes kravat takıyor diye takar ve tabii *herkes üniversiteye gidiyor* diye gider, yoksa üniversiteye gidip de, çıktığında bir mesleğe vakıf olan, mesleğini icra edebilecek kaç kişi var, bunun oranı nedir, meçhul. Bu oran **onaltı** senelik eğitime değişiyor mu, o zaten meçhul. Bunları tartışan yok. Bu ülkenin en büyük kaynak israfının çocukların oniki/onaltı senesinin ekseriyetini *lüzumsuz işgal* olduğuna inanıyorum ama ha dersanelerin buradaki rolü menfi midir, müsbet midir, kafa yormaya değer görmüyorum. Onlarla beraber belki biraz daha az kötü oluyordur veya biraz daha fazla kötü oluyordur ama neticede kötü.

Kısacası dersane kavgasında kendimi taraf hissetmedim. Hükümet sigaraya zam yapınca veya filan mahalde içilmesine yasak koyunca taraf hissetmediğim gibi. İsterse hepten yasaklasın, hayatımda hiçbir şey değişmez. Dersaneler kalkabilirse o çocuklar bahçemde top oynamayacaklarsa, şahsıma pek büyük mesele olacağını sanmıyorum. Oğlumun takriben onbeş sene sonra ders çalışmama bahanesi olarak, *dersaneye gitmem lazım baba* deme ihtimalini de *çalışma o zaman* şeklinde cevaplamayı planlıyorum. Bana kalsa okula da göndermeyeceğim için bahanelerini kısa ve net cevaplar verebilirmişim gibi geliyor.

Bununla beraber taraf olduğum bir konu var. Dersane meselesini, nefesine karşı saldırı olarak gören malum Cemaat. *Sosyal medya* adındaki fitnegahta ve malum yayın organlarında kötü analogiler ve ucuz ajitasyon da katarak, dersanelerin neredeyse memleketin ordusuna denk olduğunu ilan etti. PKK bile, *ordu çekilsin* demek yerine, mesela dersanelerin kapanmasını istemiş. Vay anasını sayın seyirciler. Meğer adamların derdi orduyla değil, dersanelerleymiş, biz de onları Kürdistan için savaşıyor sanıyorduk, meğer dersaneden kaçıyorlarmış, eski adı DKK'yımış zaten, *Dersaneden Kaçan Kürtler* diye başlamış olay.

He canım, he.

Bir. Hayır, Camia değil, Cemaat. [[http://www.zaman.com.tr/ekrem-dumanli/cemaat-degil-camia_1247919.html]] [Ekrem Dumanlı'nın gözümüzün içine baka baka söylediği, *hiyerarşi yok, onun için Cemaat diyemeyiz, Camia*

diyelim sözünün hilafına]], içindekiler de dışındakiler de biliyor ki, Katolik Kilisesi'nin yapılanmasına benzer bir *hiyerarşi* mevcut. Mahalleden, Afrika'nın tamamına kadar *sorumlu abilerin* olduğu bir hiyerarşi var ve Cemaat derken, tepesinde Gülen'in olduğu söylenen bu yapıdan bahsediyoruz.

Kendini dev aynasında gören, kurduğu insan devşirme makinasının dünyada yegane olduğuna inanan ve kulağına fısıldananları ıslak üslubuyla tekrar etmesini fazla ciddiye alan bir Cemaat. Ben *Hocaefendi*'yi mesela bakkala gidip, ekmek alacak halde tahayyül edemiyorum ve bu, evet, büyük bir mesele. Çünkü ne Peygamber , ne de ümmetin diğer alimleri, böyle bir tecrit halinde yaşayıp da, böyle siyaset yapmaya kalkmadılar. Ya *derviş* olur ve dünya işlerini gerçekten terkeder, bir yerlere adam yerleştirmeyi, bir takım adamları görevinden almayı, diğer müslümanlar için canını ortaya koymuş şühedanın arkasından *onlar da İsrail'den izin alsaydı* gibi terbiyesizce laflar etmeyi bırakırsın. Veyahut, oturur, siyaset yapıyorsan, adam gibi yapar, rakibini Karun, mensubunu sahabe göstermeye kalkmaz ve gerçek dertlere, gerçek çözümler üretmeyi hedeflersin.

Her zaman temiz kalayım ama benim dediğim olsun kafasıyla, işte sonunda *dersaneyi kapatmak Cemaat'e zarar verecekse, tamam* durumuna geldik. Çünkü neticede halkı memnun edip, oy toplamak mecburiyetinde, bunun için hiç de gönüllü olmayan bir bürokrasi cihazını çalıştırmak zorunda bir hükümete, işler iyi gidince *bizim sayemizde*, işler kötü gidince *bak duamı kesince böyle oldu* diye yaklaşarak, en sinsi şekliyle siyaset yapmanın da insanlarda uyandıracığı duygular var. *Siyasetsizlik yapıyormuş gibi yapmanın* da bir siyaset olduğunu, belki hocalarını hiçbir makama sığdıramayan Cemaat ehli idrak etmek istemiyor ama kusura bakmayın, buna *siyasi parazitlik* denir.

Cemaat dünyayı şekillendiren meselelerde slogandan öte müstakil görüş üretmek yerine, her döneme uygun ıslak ve yuvarlak lafların cemaati. Elbette, *şahsi hükümler* konusunda çok net, beş vakit namaza, on vakit daha eklemenin sevabını kimse tartışamaz ancak konu ne zaman, daha da net olunması gereken *şer'i hükümler* kısmına gelse, bir duralama, bir *İslam'ın imajı*, bir *diyalog*, bir hoşgörü. Neden?

Cevap olarak *tedricilik* diyorlar. Eh, peki, *biz hazır değiliz* diyorsunuz, olabilir ama canı ve malıyla cihad edebileceğini söyleyen diğer müslümanlara *İslam'ın imajı* bahanesinden *terörist* iftirası atmaya hazırsınız. Kendi fikrince, iyi kötü bir takım işleri siyaset yoluyla yapmaya çalışanlara akıl öğretmeye ve onlardan ödün istemeye hazırsınız. Bir takım ekonomik kuruluşlar kurup, onlar için *cennet karşılığı* ucuza adam çalıştırmaya hazırsınız. Devletin çeşitli birimlerine *abi* yerleştirip, kümelenmeye ve bunlar vasıtasıyla güç edinmeye hazırsınız. Velakin ne istediğinizi, dünyayı nasıl gördüğünüzü, dostunuzun düşmanınızın kim olduğunu vazihen ilan etmeye hazır değilsiniz.

İnsanlar, elbette, üstlerine düşen her şeyi yapamayabilir, bu satırları yazan da bütün vazifelerini hakkıyla yerine getirdiğini iddia edemez velakin eline hakkı savunmak için silah almak zorunda kalmış adama iftira atacak veya bir müslü-

manın hali Batılının hoşuna gitmeyecek korkusuyla ezilip büzülecek kadar da *pusulasız* değildir.

Bu zamanın imtihanı belki bu.

Eskiden kendisi hakkında daha müsbet fikirlerim vardı. İstemediği halde, ehveni şer diyerek cemaatçilik yapmak *zorunda* olduğuna inanırdım. Artık ya akli melekelerinin zayıfladığına ve söylediği sözlerin ne anlama geldiğini idrak edecek halde olmadığına, veyahut kendini rolüne fazla kaptırdığına inanıyorum. Rol de, malum, *her şeyi bilen hoca* rolü.

Rol, çünkü, adamcağızın mesela Schopenhauer'i okuyup anladığına bir tek Schopenhauer okumamışlar inanıyor. Böyle bir *ben onu da bilirim, bunu da bilirim* hali, tabii ki, insanda hayranlık, ürperti, ihtiram ve birazcık da istihza uyandırıyor. Derin nezleli sesiyle anlattığı hikayelerin kahramanı olmamak mümkün değil. Bir de etrafında oluşmuş hürmet halesi, eminim içeride kendisi hakkında anlatılan *uzlet* ve *kanaat* hikayelerinin ve keramet atıflarının etkisiyle büyüyor da büyüyor.

Bir de ajitasyon. Allah'ım, ajitasyon. İnsana devamlı bir suçluluk serumu. *Afrika'nın çöllerinde, Asya'nın ayazında İslam'ı anlatan Hizmet erleri* diye başlayınca, insan gidemeyişinden utanıyor. Devamlı bir *onlar orada İslam'ı anlatıyor, sen burada çayın şekeriyle uğraşıyorsun* hali. Hadi kalk da iki laf et, kolaysa.

Bir insanın uzlet içinde yaşaması, söylediklerinin, fikrinin, kanaatinin doğru olduğunu göstermez. Bir insanın fedakarlık yapması, faaliyetlerini otomatikman doğru kılmaz. Uzlet içinde yaşamak bir insanı doğru yapıyorsa, İslam'ın dışında da hayli uzlet içinde yaşayan, dünyanın dört bir yanına kendi dinini, fikrini, mezhebini yaymaya çalışan insanlar var, onlara ne diyeceğiz? Adam Amazon ormanlarının dibine kadar gidip, Piraha kabilesine senelerce tek başına misyonerlik yapıyor, sonra da onların hayatının daha iyi olduğuna kanaat edip Ateist oluyor. O adam da mı çok mübarek? Veyahut yeryüzünde bir lokma ve yarım metre donla dolaşan adamların söyledikleri de mi otomatikman doğru? Yeryüzünde eminin *Hocaefendi'den* daha az eşya ile yaşayan birileri vardır, onlar daha mı mübarek olmuş oluyor?

Bunlar doğru mukayeseler değil. Evet, bir insanın müsrif yaşamasını bu konularda aleyhine delil yapabilirsiniz ama fakirane yaşaması lehine delil olmaz. Bir insanın *yapması gereken* fedakarlığı yapmayışını, mesela vermesi gereken zekatı vermeyişini aleyhine sayabilirsiniz ama *fedakarlık yaptı, vermesi gerekmediği halde sadaka dağıttı, gitmesi gerekmediği halde Afrika'nın çöllerine gitti* diye o adamın yaptığı her şey makbul sayılacak değil. Naçizane, Allah'ın adil olduğuna, rahmetinin gazabını geçtiğine inandığım için fedakarlık yapanın da mükafatını göreceğine iman ediyorum ama bunun bir propaganda vesilesi yapılmasına, hamdolsun, karnım tok.

Ha, diyecek ki, *madem böyle bir ölçü yok, doğruyu yanlıştan nasıl ayıracağız?* Bunun nihai ayrımını tabii biz yapamayız, neticede doğru bildiğimiz yanlış,

yanlış bildiğimiz doğru olabilir. Bununla beraber Cemaat'in bize, üzerinde konuşulacak, anlaşılacak bir fikir üretmediği halde, demokrasicilik, barış, hoşgörü, kardeşlik, Batı'yı ürkütmemek gibi *uysallaştırıcı* telkinlerde bulunduğu şahidiz. Bunlar bizatihi yanlış değil, bir müslüman, *İsrail'in Araplardan daha muteber bir dost* olduğuna da inanabilir veya *kazanamayacağı savaşa başlamamak* gibi bir strateji takip ediyor olabilir ancak bu uysallaştırıcılığın geçici mi, yoksa daimi mi olduğu, Batı menfaatleri sözkonusu olduğunda uysallaştıran Cemaat'in, neticede aynı kibleye döndüğü insanlara karşı benzer uysallığı neden aklına getirmedeği gibi soruları cevaplayacak işaret yok.

İşaret yok, çünkü Cemaat'in mesela serbest piyasa ekonomisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyoruz. Muhtemelen gayet muvafıktır ama ekonomik işleyişi baştan ayağa tanzim etme iddiası var mı, yoksa Amerika'nın başını çektiği dünya düzeninden ne kadar memnun, bilemiyoruz. Askeriye konusunda fikri nedir, nükleer silahlar konusunda ne düşünüyor, Türkiye'nin NATO'dan bağımsız hareket etmesi veya Filistin'deki nihai çözüm için anlayışı nedir, bunları da *cemaatin içinde ama cemaati temsil etmeyen* ve kimi zaman Cemaat'ten, kimi zaman hariçten sayılan adamlardan öğrenmek durumundayız. Bunların da tabi, nihai manada bir hükmü yok. *İyi konuştuysa bizden, kötü konuştuysa değil* anlayışı da suyu daha bulandırmaktan başka işe yaramıyor.

Bir müslüman Amerikancı, Liberal Demokrat, Batıcı, Kapitalist vs olabilir ancak ikiyüzlü olamaz. Eğer bunların doğru olduğunu düşünüyorsa, ona uygun bir siyaseti açıktan takip eder, eleştiren eleştirir, seven sever, sevmeyen sevmez. Neticede doğru siyaset Amerikancılıksa, müslümanın bu yolda *kınayıcıların kınamasından korkmaması* da lazımdır. Ancak kaypaklıkla, *tedbir* adımı verdiği ve işine geldiği yerde ikiyüzlülük yapmaya cevaz veren anlayışla olacağı, en fazla, şimdiki elastiklikten şekilsizleşmiş, kimin dahil, kimin hariç olduğunu kendilerinin de net söyleyemediği vak'adır.

Oy peşindeki siyasetçiler de, evet, bir ölçüde ikiyüzlü olmak zorunda çünkü demokrasilerde sadece doğru söyleyen adamlara pek oy vermezler. Bununla beraber, oyla gelmiş bir siyasetçinin gözetmesi gereken çok denge vardır ve genel duruşundan ve siyasi programından önemli şekilde sapması zordur. Saparsa da sonuçlarına kolay katlanır çünkü mesela Tayyip Erdoğan'ın yakazada Peygamber ile görüştüğünü iddia edebilecek ve söylediklerinin tartışılmaz ve dini bir hüviyeti olduğunu iddia eden kimse yok. Umeraya böyle atıflarda bulunmak zaten *aralarında istişare ile karar verirler* hükmüne ters. Bir idarecinin dinen *daha doğru* olduğunu söylemesi, istişaredeki denklik şartını bozar. İnsan yöneticisinin *veli vâsfında* olduğunu düşünüyorsa, neden saçmaladığı zaman onu düzeltsin?

Cemaat'te ise böyle bir anlayış var. Tek bir insanın, o günkü halet-i ruhiyesine göre, birine Karun veya Firavun diyeceği, ertesi hafta, bunu düzelttiğini mi, yoksa *tedbir icabı* te'vil etmeye mi çalıştığını bilemeyeceğimiz ve zaten bilsek de bir şey yapamayacağımız amorf bir yumak. Herhalde biri sanki her şey olmuş bitmiş gibi *hocam dersaneleri kapatacaklar* der, o da *Karun, Firavun, Hitlerler Sezar, Napolyon* diye dayar geçer <<http://www.herkul.org/bamteli/oldurucu-virusler-ve-insan-kazanmak/>>,

ertesi hafta meselenin taslak halinde olduğunu söylerler ve ***karşınızdakiler Firavun değil ki, aynı kibleye döndüğünüz insanlar*** <http://www.herkul.org/bamтели/firtinali-donemlerde-istikamet-sabir-ve-hacet-namazi/> benzeri bir açıklama gelir. Bu kadar sözü dinlenen bir insanın, bu kadar yoruma açık konuşması zaten bir fitne sebebi ama kimsenin kendisine *hocam, ne diyorsun?* diyecek konumda olmadığını anlayınca durum daha da vahimleşiyor.

Benim de aralarında olduğum pek çok insan, Cemaat'ın Hocaefendisi'nden sonraki akıbetinin muhtemelen *birbirine girmek* şeklinde tezahür edeceğini tahminen ve bulaşmanın faydadan çok zararı olacağını düşündüğü için uzak duruyor. Beğenmediği halde Allah rızası için orada bulunan insanlara hürmeten susuyor. Bununla beraber, şu son yaptıklarıyla, artık tüm diğerlerinden ayrı bir yerde olduğunu gördük. Evet, mesela hala Adnan Oktar'ın tayfası kadar net *hayır* diyemiyorum, bununla beraber gidişatlarının bundan sonra hayra doğru olacağını hiç sanmam. Allah ona kırk yılda yaptığını kırk günde yıkacak fırsat vermesin.

Kendi siyaseti olmayan, başkalarının siyasetine eklenip, onların enerjisini sömüren yapının yalnız kalması durumunda ölmesi mukadder. Ticaret ve menfaati cemaatin aslı unsuru haline getirince, iktidara da yakın olmak gerekiyor çünkü iktidara yaklaşanın payı artar. Bu sebeple Cemaat hiçbir zaman gerçek manada bir muhalefet yapmadı, ilk defa hükümette bulunan bir partiye karşı bu kadar net muhalefete geçtiğini görüyoruz.

Peki bundan sonra ne olacak? Misal, Hocaefendi parti mi kuracak? Birine parti mi kurduracak? Müstakil bir siyaset mi yapacak? Oy toplamak uğruna birilerinin hoşuna gitmemeyi mi göze alacak? İman hakikatlerini anlatmak yerine miting mi düzenleyecek? Kapı kapı dolaşıp gazete abonesi yapmak yerine, oy mu isteyecekler? Peki oy istedikleri insanlar *hani siz siyaset dışıydınız, ne oldu birden?* deyince ne cevap verecekler? Bu siyaset *Allah rızası* karşılığı mı olacak, yoksa *cennet ehline karışmak* karşılığı mı? Cari açık konusundaki çözümleri *tefriciye okuyun, hacet namazı kılın* mı olacak? Kürt meselesini dersanelerde çocuklara daha zor testler vererek mi çözecekler? Siyaset arenasına çıkan her yiğidin inceden inceye sigaya çekildiği gibi, bütün sözleri sigaya çekilecek. Kemalist *namaz kul* diyene oy vermez, Kürt Türkçünün yanına yaklaşmaz, namazını kılan adamlar da *İsrail* hakkında bir iki soru sorar, Türkçülerin de zaten kendi partileri var, bu kadar kaypaklıkla kime hitap edip, kimden oy isteyecekler?

Tabi, parazitlik daha kolay ama enerjisiyle idare ettiğiniz organizma sıkılmazsa. Görüldüğü kadarıyla elini taşın altına sokmak ve pis işleri yapmak zorunda olan parti organizması sıkıldı. *Başbakan olup sorumluluğu alabilirsin ama MİT Müsteşarı'nı ben belirlerim* kafası bir yerden sonra sıkar. Tarihte, gizli cemiyet kurup, hükümete politika dayatmaya çalışanların başına pek çok kez geldiği gibi, Cemaat de bir şekilde derdest edilecek. Gizli cemiyetçilik işe yarasaydı, Masonlar, Tapınakçılar, **Bermekiler** <http://en.wikipedia.org/wiki/Barmakids> ve sair güruhun dedikleri olurdu, kendileri hakkında masallar yerine gerçekleri dinlerdik. Bunların genelinin serencamı güçlünün yanında durup güçlenmek ve sonra bu gücü

lehlerine kullanmak şeklinde cereyan ediyor ancak kendi duruşları olmadığı için, bünyeye tam bir hakimiyet sağlayamıyorlar. Birileri bir siyasi mekanizma üretecek, bunlar da onun üstünde kendi menfaatlerinin peşinde koşup, adam devşirecekler. *Siyasi parazitlik* dediğim bu.

Bu sebeple on sene sonra bir Cemaat derdimizin olacağını sanmıyorum. Arkasında *Türk Müslümanlığı* dışında hesabı verilmiş, sermayesi ödenmiş bir fikriyat olmadığı için yüz sene sonra Hocaefendi'den geriye sıkıcı ansiklopedi maddelerinden fazlasının kalacağından da şüphelerim var. Görelim Mevla neyleyecek.